

og Sylde fra det Dieblit, Ministeren saa at sige har taget Sagen i sin Daand og gjort Lovforslaget med mindre eller større Vndringer til sit, end den havde, dengang den laa rolig — jeg kunde fristes til at sige — begravet i det store Udvalg, som beskæftigede sig dermed saa at sige efter Tid og Leilighed og navnlig i den senere Tid slet ikke beskæftigede sig dermed. Jeg tilstaaer, at jeg blev meget overrasket, da jeg en Dag fik tilsendt nogle Vndringsforslag, der fremtraadte som anonyme — jeg vidste ikke, fra hvem de hidrorte. Efter at Vndringsforslagene nu ere fremtraadte under Ministerens Navn, har der ikke været indkaldt noget Møde i Udvalget til at drøfte Sagen, og har der altsaa ikke fundet nogen Drøftelse Sted i Udvalget. Hvad der har givet Anledning til, at Sagen i den ellefte Time er indtraadt i dette Spor, at Ministeren er fremkommen med sine Vndringer, veed jeg naturligvis ikke; men jeg maa forudsætte, at det ikke kan have sin Grund i Noget, man kunde kalde Udenomsforhandlinger mellem enkelte Medlemmer og den ærede Minister, og jeg er selvstændig overbevist om, at det ærede Medlem (Berg), som idag med en vis Varme talte for, at Sagen skulde finde sin Afgjørelse, umulig kan have rakt Daand til en saadan Forhandling bag Udvalgets eller Udvalgets Flertals Ryg. Jeg er overbevist om, at det kan det ærede Medlem ikke have gjort. Jeg er altsaa bleven meget overrasket ved, at disse Forslag nu ere fremkomne paa denne Maade. Sagen har derved faaet en ganske anden Betydning, end den tidligere havde. Medens jeg tidligere ikke havde nogen Anledning til at reise Diskussion og stille Vndringsforslag om Affattelsen af § 1 i Lovforslaget, saalænge denne Paragraf forelaa som en Del af et Lovforslag, der ikke havde mindste Udsigt til at faae praktisk Betydning, og som jeg i det Hele taget maatte udtale mig imod, saa er Sagen nu en ganske anden. Naar Paragrafen fremtraeder som en Del af et Lovforslag, som udelukkende skyldes Ministeren, saa at man kan vente, at han vil gennemføre det og lade det træde ud i Livet, da bliver der Opfordring for os til at se ganske anderledes paa Enkelthederne end tidligere.

Veth: Jeg tror, at jeg næsten undtagelsesvis befinder mig i det Tilfælde at være enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville). Forsaavidt jeg forstod ham, anbefalede han at stemme for Forslagets Tilbagevisning til Udvalget for paa den Maade at gjøre en Ende paa Sagens videre Behandling i denne Samling. Det er jeg fuldkommen enig i. Denne Samling har været saa længe, og vi have set saadanne Resultater af den, at jeg har en vis Betænkelighed ved at faae ret mange nye at se. Det er jo aabenbart, at det Vndringsforslag, som er fremkommet fra den høitærede Minister, i Grunden er et helt nyt Lovforslag, det er et Forslag om at arrangere det Hele paa en ganske anden Maade, nemlig at indrette Forholdet saaledes, at Menig-

hederne ikke faae Valgret, men en raadgivende Stet i det Forhold, som her er Tale om, og jeg kunde meget ønske, at man ikke kommer til nogen Afgjørelse herom i denne Samling, men tager sig Tid til at betænke sig. Naar den meget ærede Minister udtalte, at, vilde man have Noget ud af Sagen i denne Samling, maatte man skynde sig, da kan denne Bemærkning vistnok være fuldkommen rigtig; men jeg ønsker ikke, at man skal skynde sig. Jeg ønsker helst, at man tager sig den fornødne Tid og derfor ikke stræber efter at faae Sagen bragt til Ende i denne Samling.

Sogsbro: Det er før blevet fremhævet, at denne Sag havde ligget til Behandling i 20 Aar, ja, man kunde gjerne sige endnu længere, i 22 Aar, og at man altsaa maatte have dannet sig en tilstrækkelig klar Mening derom uden paany at behøve at vise den tilbage til Udvalg. Jeg har havt Leilighed til at følge Sagen paa dens forskellige tidligere Trin, men jeg maa dog sige, at i den Skikkelse, hvori den her foreligger, efter Ministerens Forslag, har den ingeninde før foreligget for dette Thing. Der har været Forslag fremme, som ere gaaede i en lignende Retning, men de have dog meget væsentlige Afvigelser derfra. Dette maa jeg bemærke f. Ex. ligeoverfor den ærede Minister, som erklærede, at han ikke vidste, at der nogeninde havde foreligget for Folkethinget et Forslag, som gik ud paa, at samtlige Ansøgninger skulde sendes til Menighederne. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at dette dog har været Tilfældet ved tidligere Forslag. Der foreligger endog en Afstemning, hvor et meget betydeligt Flertal af Thinget udtrykkelig har modsat sig, at $\frac{1}{3}$ af Ansøgningerne skulde udslydes, før de sendtes til Menigheden; jeg erindrer, at det var med 48 Stemmer mod 12, at en saadan Udslydesret fra Ministerens Side blev forkastet her i 1868. Det var altsaa et Forslag, som, om det end i i Udskilligt lignede dette Forslag, dog i denne Henseende meget bestemt afveg herfra; senere blev et meget lignende Forslag fra Kirkekommissionen baaret frem af det ærede Medlem for Frederiksberg (Hall), men det havde — hvad der allerede er gjort opmærksom paa af det ærede Medlem for Viborg (Klein), — en meget væsentlig Forskjel, nemlig den, at Menigheds-Udvalget, naar der var Enstemmighed, kunde have en afgjørende Indflydelse. Det er altsaa en meget væsentlig Forskjel fra dette, som ikke er Andet end — saaledes som det ogsaa er udtalt af det ærede Medlem fra Storeheddinge (Cavenius) — en Organisation af det Nuværende, Noget, som Ministeren ogsaa af egen Magt kunde ordne uden at behøve nogen Lov derom. For mig staar det, som vilde den væsentligste Betydning af Forslagets Vedtagelse være den samme, som om man ved en Dagsorden besluttede at henlægge Sagen i 5 Aar. Men det, som er det mest fremtrædende ved dette Forslag, er, at